

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 192.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365779824/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Glimt af hint Lys, som han havde fulgt, men som ofte havde bevæget sig og var forsvundet. Endelig stod han under en Hængesk, hvor han ubemærket var Vidne til et Oprin, som opfyldte ham med Harm og Rædsel.

Ved en aaben Grav stod en lille smudsig og pjaltet Mand, med et ildrodt gennemfaret Ansigt, som omflagedes af nogle Totter sorte-graat Haar, og med en Blendlygte i Haanden, medens en steengammel Qvinde, ligeledes i den smudsigste Pjaltklædning og med et fuldkomment Hexeansigt, var ifærd med at afklæde et Liig, der laac ved Siden af en sønderbrudt Kiste. I nogen Frastand stod en høi aldrende Mand med en Spade i Haanden og drak af en lille blaa Flaske, medens han med hæs Stemme nyttede nogle Vers af en lystig Drikkevis.

»Rap dig, Marthe!« – sagde Manden med Lygten – »det pusler i Buskene synes mig – Er det levende Mennesker, komme vi sagtens kun i Rasphuset – og det var dog en Forsørgelse paa en Maade; men er det de Døde, der vil have deres Lagener tilbage, slippe vi ikke saa nemt. – Det var Ret, Christen Kirkeham! syng nu som jeg sang for Liig i vor Skolegang! det kan behøves ved dette Hundehv. Drik dog ikke meer, end du kan rende, hvis Nogen kommer! En Opstandelsesmand svirer kun om Dagen.«

»Er I snart færdige, I Sataner!« – sagde Manden med Spaden – »Hvad er det for en Stakkél, I nu har fat paa?«

»En smuk Ungkar!« – svarede Kjerlingen – »han har lyse Haar, som du, da du stod for Speilet og gjorde Vind i din Brudgomsjole. Seer jeg ret, saa ligner han dig paa en Prik. Der er Plads paa Kistelaaget, Mathis! – bræk den af, hvis den duer noget! – staaer der Noget at læse?«

Manden med Lygten lod dens Lys falde paa et sønderbrudt Ligkistelaag. »Tin« – raumlede han – »forsølvet Tin – det er ikke Umagen værdt at bryde af – men hvad seer jeg: *Christen Valman* staaer der – ja, paa min Sjæl, Christen Valman – det er dig, Kammerat! – det er din Ungdomsskikkelse, man har begravet – haha – det er i sin Orden! død har du jo været længe nok – den unge smukke Christen Valman er jo for længe siden gaaet i Hundene.«

»Er I gale!« – raabte Manden med Spaden og foer hen imod Liget som han betragtede ved Lygtelyset – derpaa styrtede han sig henover det med et Skrig.